

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

De reiziger –
Verrast

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Mozes, wat zie je?
- Yvonne Peyresaubes is nieuwsgierig
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Arend van Baarsen*
- Chris van Wieren en Lieke Weima
- 13 Als ik uit mijn raam kijk... - Mireille de Vreeze
- 14 Trek weg uit je land, je stam en je ouderlijk huis
- Erik Borgman
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie
- Sheima Suleiman Gamis
- 21 Met Augustinus mee
- Ingrid van Neer-Bruggink over Christus zien in de ander
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Fanny en Cornée*
- Chris van Wieren

Bij het beeld

In de video van Amnesty International 'Look beyond borders' zien we wat er gebeurt als je de moeite neemt om iemand in de ogen te kijken en waarlijk de ander wilt ontmoeten. Onderweg sta je vaak vanzelf open om nieuwe mensen te ontmoeten en ben je verrast over de ander, maar dat kan ook gewoon thuis.

Op de cover:

Still uit de video van Amnesty International 'Look beyond borders', te zien op YouTube.

Jaargang 84, nummer 4: maart/april 2018

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Evelien Meijs,
Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee:

Arend van Baarsen, Bernadette Herber,
Fanny Kunneman, Ingrid van Neer-Bruggink
Mariella Oberndorff, Cornée Parlevliet,
Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan,
Femke Soethoudt, Sheima Suleiman Gamis,
Mireille de Vreeze

Fotografie: Bernadette Herber (p.18),
Jeroen Jumelet (p.24), Roelant Meijer (p.3,10,13,17,21)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

A photograph of a woman with short grey hair and glasses, smiling and looking out a window. Her reflection is visible in the glass. The title 'Een goed begin' is overlaid in white text on the left side of the image.

Een goed begin

Soms overkomen je van die ‘cadeau-momenten’ waardoor je weer verder kunt. Het lijkt iets kleins, maar dat is het helemaal niet: een glimlach kan je al een heel warm gevoel geven. Een uitspraak van Moeder Teresa luidt: ‘Vrede begint met een glimlach. Als je naar iemand glimlacht, is dat een geschenk aan die persoon.’ Ik denk dat iedereen dit weleens ervaren heeft, momenten waarop je iets van licht, van warmte beleeft.

Zo werd ik erg geraakt door het filmpje ‘Look Beyond Borders’ (stills hieruit staan in deze Stad Gods). Twee mensen, van wie één vluchteling, zitten tegenover elkaar en kijken elkaar vier minuten aan. Als toeschouwer mag je daarbij zijn: geweldige ontmoetingen! Je ziet het licht doorbreken in de ogen. Die blik, die kijk op elkaar, die openheid, soms door tranen heen - wat een durf om je zo in je kwetsbaarheid te laten zien.

Zien ze God misschien? En dan volgt als vanzelf de vraag: hoe kijk ik? Durf ik de ander zo aan te zien? Durf ik mezelf zo aan te zien? Dan is het nodig een moment stil te worden en te beseffen, zonder grijpen, zonder oordelen, zonder naar een ander te kijken, zonder naar achter te kijken of naar voren, zonder omhoog te kijken, of omlaag, dat ik mag ‘zijn’. Ik mag er zijn, maar ook leven in het hart van de ander. Ik zelf sta niet in het licht, maar het licht breekt door in het leven van een ander. Een verrassende ervaring!

Laat jullie licht schijnen voor de mensen, zegt Jezus. Dat is niet pretentius, juist niet. Laat je licht leven in mensen. Durf je toe te vertrouwen aan die ander. Dat licht is daglicht, waarin ik mensen kan aanzien en waarin we ons samen verbazen om wie we mogen zijn. Het speelt in onze ogen, het opent onze ogen, het maakt mij ziende.



Stills uit de video 'Look beyond borders' van Amnesty International.

Wanneer we praten over vluchtelingen, hebben we het vaak over getallen en statistieken. Daarmee reduceren we mensen tot nummers. Als je tegenover iemand zit en hem/haar in de ogen kijkt, zie je een mens. Iemand die liefheeft, lijdt, droomt, net als jij.

Wat zie je, Mozes?

Yvonne Peyresaubes

In mijn jeugd gold nieuwsgierigheid als een ondeugd. In de loop van de jaren ben ik nieuwsgierigheid echter steeds meer als iets goeds gaan beschouwen, als een houding die je wakker houdt, open voor wat onverwachts op je weg komt en je kan verrassen. Nieuwsgierigheid is een houding die aan verlangen verwant is: verlangen om te zien, om te begrijpen. Je wilt weten wat er achter die deur te beleven valt, zoals ik bij twee peuters in de crèche van Utrecht zag. De deur van de speelzaal was niet op slot, maar een schuifje zorgde voor veiligheid, zo geplaatst dat kinderen er niet bij konden. Ik zag het gebeuren: de langste van de twee reikte omhoog, maar kon toch niet bij het schuifje. Toen wees hij naar de grond. De kleinste ging gehoorzaam op de grond liggen. Het eerste kind klom op zijn rug en ja! Schuifje opzij, de deur ging open. Helaas was ik er nog. Even keken we samen naar de lege gang. Einde van het avontuur... Maar een avontuur was het geweest: een ontdekkingsreis in de grote wereld die even openging.

‘Ik ga dat wonderlijke verschijnsel van dichtbij bekijken.’ Deze woorden lezen we in de Bijbel (Exodus 3,3) als een verbaasde reactie van Mozes op wat hij ziet. Nu is

een spontane brand in de woestijn niets bijzonders: extreme droogte en hitte zijn daarvoor genoeg. Dat weet Mozes waarschijnlijk ook, die ‘gewoon is de schapen en geiten van zijn schoonvader Jetro te weiden’ (Exodus 3,1). Een andere herder zou er met een boog omheen gelopen zijn. Mozes blijft staan en gaat dichterbij, want er is hier toch iets bijzonders, al weet hij niet wat. Omdat hij blijft staan, kan hij het zien: de struik staat in lichterlaaie, maar verdwijnt niet.

Verwondering overkomt ons en tegelijk is ze niet mogelijk zonder openheid van onze kant

Deze ervaring van Mozes is tegelijk verrassend en herkenbaar. Er is een gewone dag waarvan je niets bijzonders verwacht, je bent met je gewone werk bezig - in het geval van Mozes, het hoeden van de schapen - en ineens beleef je iets dat de hele dag verandert en misschien je hele leven. Je bent helemaal gericht op wat je ziet of hoort.

Je denken en redeneren stoppen even.
Wat telt is alleen wat zich aandient, zich
aan je openbaart.

Ontmoeten

Ik zit in een stoptrein en praat met Lilian
en Peter, acht en tien jaar, die met hun
moeder reizen. Bij een station komen
nieuwe reizigers binnen, achter enorme
koffers, hoog en breed en beplakt met
kleurige etiketten.

Lilian leest hardop: 'Bali... Mexico...
Zambia...' Peter vraagt verbaasd: 'Bent u
daar allemaal geweest?'

Jezus wijst ons naar de gever van alle goeds

De nieuwkomers kijken een beetje
verlegen, niet op hun gemak tussen hun
bagage in het middenpad van een volle
stoptrein. En ineens klinkt het scherpe
stemmetje van Lilian: 'Wij zijn ook op
vakantie geweest! In Muiderberg.'

De wereldreizigers hebben blijkbaar nooit
van Muiderberg gehoord. Het gezicht van
de vrouw ontspant een beetje als ze vraagt:

'En, was het fijn?'

De kinderen beginnen tegelijk te praten.
Lilian om enthousiast te vertellen over
het strand en de camping en de speeltuin.
Peter om te vragen of de zee in die verre
landen echt zo blauw kan zijn als op
de plaatjes. Een jonge man achter ons
roept: 'Voor een echt blauwe zee en een
strand zo geel als goud moet u bij ons in
Marokko komen!'

Lilian houdt vol: 'Ik heb toch liever
Muiderberg. Het is niet zo ver weg.'
'Ach, een lange reis, heerlijk!', zucht
iemand.

Dan stopt de trein en de meeste reizigers
stappen uit. Wat is er gebeurd, dat ik me
verwonder, alsof ik een heel bijzondere
gebeurtenis heb beleefd? Even waren
volslagen onbekenden in elkaar
geïnteresseerd, hadden belangstelling
voor elkaars belevingen en gingen bijna
als vrienden uit elkaar, met hartelijke
groeten en wensen.

Als ik aan die ervaring terugdenk, weet
ik dat de kinderen die onverwachte
ontmoeting mogelijk hebben gemaakt.
Nog in staat om spontaan en zonder
berekening van het moment te genieten,
hebben ze ons medereizigers uit onszelf

Omdat hij blijft staan, kan hij het zien: de struik staat in lichterlaaie, maar verdwijnt niet

en onze bekommernissen of verlegenheid gehaald. Ontmoeten is niet berekenend. Het behoort niet tot de wereld van het hebben. In die zin dient het tot niets. En toch word ik er rijker door, meer mens. Als ik in mijn reis door de wereld - of door het leven - met armoede wordt geconfronteerd, zie ik de welvaart waarin wij leven met andere ogen. Als ik een praatje maak met mensen uit andere landen, wordt mijn wereld meteen wat ruimer, spannender.

Gewone dagen

Onze meeste dagen zijn eentonig, om niet te zeggen saai. Net als, waarschijnlijk, de dagen van herder Mozes. Iedere dag hetzelfde liedje: de schapen in beweging krijgen, even blijven op een plek waar gras is en dan terug of verder. Liep hij alleen? Of is hij de enige die zich door die vlammen liet verrassen? Misschien was er wel een collega-herder die riep: 'Loop toch door! Wij hebben wel wat anders te doen dan naar een brandje te kijken!'

Zo kan ik me indenken dat, toen Jezus de aandacht van zijn toehoorders richtte op de vogels in de lucht en de bloemen op het veld, sommigen mopperden: 'Wat een

onzin! Praat toch over serieuze zaken: de bezetting door de Romeinen, dat onrechtvaardige belastingsysteem met die verfoeilijke tollenaars.' Maar Jezus maakt een sprong: door middel van de gewone dingen, zichtbaar en voelbaar voor allen, wijst hij ons naar de gever van alle goeds. Hij opent ons voor verwondering en dankbaarheid.

Verwondering, verbazing: daarmee bedoelen we een heel eigen wijze van kennen. We worden verrast, omdat de werkelijkheid - of mensen die we meenden helemaal door te hebben - toch ineens iets nieuws openbaren. Die verwondering overkomt ons en tegelijk is ze niet mogelijk zonder openheid van onze kant. We kunnen niet zonder de verwachting (dat is verlangen en vertrouwen tegelijk) dat goede dingen onverwachts kunnen gebeuren. 'Het ontkiemt' zegt de profeet (Jesaja 43, 19), bijna niet te zien, maar al aanwezig.

*Yvonne Peyresaubes is augustines van
Sint Monica en woont in het klooster
Monicahof te Someren.*

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank



Bezoek uit Taizé

Broeder Sebastiaan uit Taizé maakte een reis door Nederland en bracht daarbij ook een bezoek aan Casella. Hij sprak met zo'n zestig aanwezigen over eenvoud: 'We maken ons leven vaak zo gecompliceerd door in te gaan op alle prikkels. Als we niet op alles in zouden gaan, is het makkelijker te komen bij ons diepste mens-zijn, bij ons verlangen naar gemeenschap. Alleen al dit verlangen is een begin van geloof. Eenvoud van leven helpt om daartoe te komen. Hier bij Casella heb ik ervaren dat eenvoud ook schoonheid in zich draagt.'

De viering, prachtig begeleid met gitaar en fluit, klinkt in al zijn eenvoud nog na. (MM)



Mensen die goud verdienen

Enkele jaren na onze stichting in 1934 kwamen ze: jonge meisjes die ons hielpen met het vele werk. Sommigen van hen maakten er hun levensopdracht van. Deze week overleed op 92-jarige leeftijd Diny de Gier. Zij was de laatste van een groep vrouwen, 'de Hof', die hun leven in dienst stelden van onze gemeenschap, niet als kloosterling, wel intern. Ze hadden meestal verantwoordelijke, leidinggevende taken en stelden de zusters in staat om deel te nemen aan het koorbed en het gemeenschapsleven. Diny heeft bijna haar hele werkzame leven leiding gegeven op de kinderafdelingen in Utrecht, Maastricht en Arnouville (Frankrijk). Duizenden kinderen heeft ze mee opgevangen, kinderen die vaak met hun moeders op de vlucht waren voor huiselijk geweld. Diny en allen die jou voorgingen: dank jullie wel, voor alles! (ANB)



Studentenstad

In Utrecht wonen we te midden van heel veel studenten. Aan de overkant van de Oudegracht huist studentenvereniging SSR-NU, waar we veel contact mee hebben. Verschillende leden doen bij ons vrijwilligerswerk en als we een klus hebben die voor ons te zwaar is, is een telefoontje voldoende voor enkele sterke mensen die komen helpen. Ieder jaar komt het bestuur van de vereniging officieel kennismaken. Met groot enthousiasme vertellen ze over hun taken in het bestuur, onder andere hoe ze zorg dragen voor nieuwe studenten en hoe ze er alles aan willen doen om de wereld een stukje mooier te maken.
(ANB)



Annemarie Fontaine

Uithoorn 12 november 1921

Someren 13 december 2017

Zuster Annemarie (To) Fontaine werd geboren als jongste in een gezin van dertien kinderen. Na haar schooltijd werkte ze bij verschillende gezinnen en later in een schoenenzaak. Ze kreeg verkering, maar haar verloofde kwam in de oorlog om bij een bombardement. De schok was groot. Na enige tijd groeide bij haar het verlangen naar een kloosterleven. Via een kapelaan maakte zij kennis met de augustinessen. Na een proefweekend besloot ze de stap te wagen. Zoals ze zelf zei: 'Ik heb daar nooit één dag spijt van gehad.' Ze koos de naam Annemarie, naar haar moeder Anna en naar haar hemelse moeder Maria. Annemarie werkte als parochiezuster en ook heeft ze jarenlang jonge mensen begeleid die in de verschillende kloosters kwamen om ervaring op te doen en te helpen. In Someren was Annemarie nog lang de spil van het groepje Augustinushof. Langzaam groeide ze toe naar de inhoud van een gedicht van Karel Staes, een tekst die gevonden werd op haar kamer: 'Doe mij bodemloos ontwaken, laat mij grenzeloos verliefd geraken op wat niet te noemen is en wat in U volkomen is.' Dank, Annemarie, voor wie je was in onze gemeenschap.

A man with short brown hair and glasses, wearing a light blue button-down shirt, stands in a modern, multi-story building with a glass and steel structure. He is smiling and looking towards the camera. The background shows multiple levels of the building with railings and large windows.

*Belijdenissen
van een geestelijk
verzorger*

In gesprek met Arend van Baarsen

Chris van Wieren en Lieke Weima

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Arend van Baarsen, geestelijk verzorger in het Leids Universitair Medisch Centrum.

Mensen hebben nogal eens een verkeerd beeld van een geestelijk verzorger, vertelt Arend. Bij het woord geestelijk wordt al gauw gedacht aan een geestelijke, een dominee of priester die ‘het Woord’ komt brengen. Maar Arend luistert, naar de verhalen van mensen in een kwetsbare positie. Daarbij wil hij voor iedereen beschikbaar zijn, ongeacht levensbeschouwing. ‘Wanneer mensen ziek zijn, doet dat van binnen ook iets met hen. Ik wil er dan graag voor hen zijn en naar hen luisteren, hen de ruimte geven om hun verhaal te vertellen. In de gesprekken mag het om vreugde en dankbaarheid gaan, of juist om de moeite die het leven kost. Ik stuur tijdens zo’n gesprek zo min mogelijk, want alleen de patiënt zelf weet wat hem of haar

op dat moment het meest bezighoudt. Het is van belang dat mensen zelf hun overtuigingen onder woorden brengen en verder ontdekken. Van daaruit ontstaat misschien nieuwe kracht om verder te gaan. Ik ben dankbaar dat ik op deze plek terecht ben gekomen. Dit werk wilde ik al heel lang doen.’

Citaat 1

De tijden zijn wat wij ervan maken

‘Het klinkt misschien opvallend, maar uit de verhalen van de mensen die ik in mijn werk ontmoet, spreekt vaak hoop. Zij vertellen mij wat van betekenis is, wat goed is, waar ze het voor doen. Ik heb een optimistische mensvisie. Ik vind het belangrijk om vast te houden aan het visioen van een wereld waarin liefde centraal staat. Ik denk dat zo’n wereld mogelijk is, omdat mensen elkaar daar verhalen over vertellen. Er zijn mensen die die verhalen koesteren en bewaren, handen en voeten geven. Zolang die verhalen voortgaan, is de hoop nog niet vervlogen. Ook al spreekt zoveel in de wereld dit visioen tegen, toch is er een beweging die voortgaat, mensen die goede tijden nastreven en daar met hart en ziel aan willen werken.

Zelf hoop ik dat ook te doen. Ik ervaar mijn leven als betekenisvol wanneer ik zelf van waarde kan zijn voor een ander. Ik vind het belangrijk om dienstbaar te zijn. Dat klinkt uit mijn mond misschien opmerkelijk, omdat ik door mijn visuele beperking juist vaak afhankelijk ben van de hulp van anderen. Ik hoop echter op een wereld waarin mensen elkaar wederzijds willen dienen, een wereld waarin niet de één altijd hulpgever is en de ander altijd de ontvanger. Het is goed om elkaar bij te staan in wat moeilijk is.'

Citaat 2

Kan iemand mij zeggen wie er niet afgemat is van het werken of van het piekeren? Mens komt tot jezelf!

'De patiënten die ik spreek, maken vaak ingrijpende dingen mee. Wanneer ik naar hun verhalen luister, doet dit ook iets met mij. Sommige gesprekken, zoals met jonge mensen met kanker of mensen die een mislukte zelfmoordpoging hebben gedaan, blijven me soms lang bij. Maar doordat ik dagelijks een moment neem om de dag door te nemen en stil te staan bij wat me bezighoudt, pieker ik niet zoveel. Ik vind het prettig om na een lange dag terug te kijken en dankbaar te zijn voor wie er op mijn pad kwam. Als er iets is waar ik mee zit of waar ik me zorgen over maak, dan spreek ik dat uit.

Dat helpt om het los te laten, in ieder geval voor die nacht.

Ik probeer te doen wat ik kan. Het is niet mijn taak om patiënten te genezen, dat is aan de arts. Mijn functie is simpelweg: luisteren. Het doet een mens goed als er iemand is die echte aandacht voor jou heeft, en er alleen maar is om te luisteren naar wat er op dat moment voor jou het meest toe doet. Ik hoop dat mensen zich door mij gehoord en gezien voelen, en dat dat bijdraagt aan hun welzijn op dat moment. Volgens mij hebben wij allemaal de verantwoordelijkheid om het goede te doen. Ik vervul mijn kleine stukje in het geheel.'



Als ik uit mijn raam kijk ...



... zie ik een leeg weiland en geen volle klas met kinderen. De keuze is gemaakt: voor de klas staan eiste teveel van me in combinatie met het gemeenschapsleven bij Casella. De rust in mij is weergekeerd. Dat is lekker, maar om het huis heen is het wel héél rustig: een leeg weiland, geen wollige vriendjes erin. Tot voor kort waren er veel schapen, wel vijftig. Eentje viel er op: ze blaatte anders, veel hoger, ze was anders gekleurd, ze was volgens mij een geit. Er zijn hier bij Casella een aantal ongelovige gesprekken over gevoerd ('Dat kan toch niet, een geit in een schaapskudde') maar ik was toch redelijk overtuigd.

En nu zijn ze dus weg. Ze werden opgehaald door de herder, omdat het weiland te nat was en de schapen ziek werden. Gelukkig zag ik de herder aankomen en kon ik de prangende vraag stellen: 'Klopt het dat er een geit tussen de schapen loopt?'

Hij lachte (schaapachtig) en zei: 'Het zijn er drie!'

Dat verbaasde me. Wat maakte dat ik die ene wel herkende en de anderen niet? Ik zou het niet weten. Dat is blijkbaar het verschil tussen een goede herder en een meelever bij Casella.

Mireille de Vreeze

Mireille de Vreeze is meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.



Stills uit de video 'Look beyond borders' van Amnesty International. Wanneer we praten over vluchtelingen, hebben we het vaak over getallen en statistieken. Daarmee reduceren we mensen tot nummers. Als je tegenover iemand zit en hem/haar in de ogen kijkt, zie je een mens. Iemand die liefheeft, lijdt, droomt, net als jij.

Trek weg uit je land, je stam en je ouderlijk huis (Genesis 12,1)

Erik Borgman

Het is een verrassend zinnetje. De Bijbel is al enkele hoofdstukken op streek en dan staat er plompverloren: 'De Ene zei tegen Abram: Trek weg uit je land, je stam en je ouderlijk huis, naar het land dat ik je zal aanwijzen' (Genesis 12,1). Met andere woorden: zet alles op losse schroeven!

Steeds verrassend

De eerste hoofdstukken van de Bijbel hebben een heel andere toon. Het Joodse volk is in tijden van crisis begonnen verhalen te vertellen over de eigen plaats en rol, over de plaats van mensen op aarde (Genesis 2 en 3: Adam en Eva in de tuin) en zelfs in de kosmos (Genesis 1: de mens te midden van de schepping). Er ontstond een verhaal over hoe je de steeds maar weer opblazende conflicten tussen mensen zou kunnen begrijpen als broederstrijd (Genesis 4: Kain en Abel) en een verhaal over Gods terughoudendheid om zaken die mislopen met harde hand weer in goede banen te leiden (Genesis 6-9: Noach). Tot slot vertelt een verhaal hoe een conflict ontstaat uit een gemeenschappelijke poging om de hemel op aarde te vestigen (Genesis 11: de toren van Babel). Je zou na het lezen warempel

het gevoel kunnen hebben dat je de wereld enigszins begrijpt. Maar dan is er ineens de opdracht aan Abram om weg te trekken. 'Toen ging Abram weg, zoals de Ene hem had opgedragen' (Genesis 12,4). Abram krijgt zo een heel andere plaats toegewezen dan de eerste mens, die door God 'in de tuin' wordt geplaatst (Genesis 2,8). Abram wordt, zoals de psalmen het verwoorden, 'een vreemdeling op aarde' (Psalm 119,19).

*Je bent van het land dat
je gegeven zal worden,
van de mensen die jou een
thuis willen bieden*

Dat is zijn plaats, een plaats waar de wereld zich steeds opnieuw op een verrassende manier aan hem voordoet.

In zijn spoor wordt het Joodse volk en later de christelijke kerk eveneens opgeroepen vreemdeling te zijn.

De meeste mensen geloven tegenwoordig dat zij een identiteit hebben

Antwoordende mens

In deze zin is de klassieke uitspraak dat christenen wel ‘in’, maar niet ‘van’ de wereld moeten zijn misleidend. Een vreemdeling is in een heel bepaalde zin bij uitstek juist wel van de wereld. Wat je als vreemdeling nodig hebt, moet door de wereld gegeven worden en om dat te ontvangen moet je scherp opletten wat zich voordoet. Je bent niet van je land, je stam en je ouderlijk huis, niet van de wereld die daardoor vertegenwoordigd wordt. Je bent van het land dat je gegeven zal worden, de gemeenschap die jou verwelkomt, de mensen die jou een thuis willen bieden. Je leeft, kortom, niet van wat je zelf kunt bepalen, kunt vasthouden of kunt afdwingen, maar van wat je bij verrassing toevalt. In onze context zien mensen zichzelf als *homo faber*, makende mensen. Maar volgens de Bijbel roept God ons om *homo responsivus* te worden, antwoordende mensen die zich door hun omgeving laten verrassen en begiftigen.

De meeste mensen geloven tegenwoordig dat zij een identiteit hebben. De Bijbel suggereert dat wij steeds opnieuw worden geschapen door wat

ons overkomt. Hierin treedt God ons tegemoet en spreekt ons aan. Wij worden wie wij geroepen zijn te wezen door op onze roeping in te gaan. Jezus zegt het volgens het evangelie zo: ‘Mijn moeder en mijn broers zijn zij die het woord van God horen en doen’ (Lucas 8,21). Wij worden steeds opnieuw als mens geboren, doordat anderen ons de wereld laten zien als de wijze waarop God ons geeft wat ons doet leven.

Velen reageren op onzekerheid door met alle macht proberen vast te houden aan wie zij denken te zijn. Dan blijf je echter doof en blind voor wie je uitgenodigd wordt te worden. In plaats van ons te gedragen als elkaars tegenstanders, zouden wij ons het land kunnen laten wijzen dat wij met elkaar delen. We zouden ons tegenover elkaar kunnen gedragen als beloften van Godswege.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Femke Soethoudt



Kom Jij telkens opnieuw

Kom Jij tel-kens op – nieuw aan – waai-en met vleu – gels, als ik weer ba-lan – ceer

tus – sen grond en af – grond, vang mij als ik val. Neem Je mij bij de hand,

wijs me waar ik van – daan kom, als ik weer ver – dwaald ben tus – sen weg en om – weg,

wijs Je mij waar ik ben. Jij geeft kracht op mijn we-gen, Jij bent mijn hoop.

Jij geeft kracht op mijn we – gen, Jij bent mijn hoop.

Tekst en Muziek: Joyce Schoon

Copyright: Keiland

In dit lied spreken de beelden van onverwachte hulp onderweg mij erg aan. God is hier niet iemand die het overneemt, maar die me vleugels en kracht geeft om mijn eigen wegen aan te kunnen. Die me vangt als ik val, maar dan weer op eigen benen zet. Die wijst waar ik vandaan kom en waar ik ben en daarmee mijn leven in een groter perspectief zet. God is degene die mijn hand vasthoudt, als een liefdevolle ouder. God is niets meer en niets minder dan de hoop die nodig is om door te gaan.





ZinneBeeld

Tekst & beeld: Bernadette Herber

Een zelfportret maken gaat meestal dieper dan het maken van een selfie. Je onderzoekt jezelf en geeft anderen een kijkje in je innerlijk. Als voorbereiding gingen we op een zaterdagochtend naar het Rijksmuseum om daar portretten te bekijken en na te tekenen.

Ik kijk naar Katinka en zie haar in diepe concentratie voor het schilderij dat Jan Veth van zijn drie zussen maakte. Ze lijkt echt in gesprek met de middelste zus, alsof ze vraagt: 'Wat wil jij mij vertellen?' Terwijl ze tekent, ontstaat er een prachtig nieuw portret. Gezien door een meisje, anderhalve eeuw later...

Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306, met wie ze ook een weekend naar Casella komt. Van de mooiste momenten in het Atelier brengt ze verslag uit voor Stad Gods. www.atelier306.com

Ondersteun de ToekomstAcademie

Stad Gods zet elk jaar één project in de schijnwerper op deze plek. Dit jaar is dat de ToekomstAcademie van New Dutch Connections. Deze stichting maakt gebruik van de ruimtes in het klooster aan de Waterstraat. De ToekomstAcademie biedt praktische trainingsprogramma's aan voor jonge (ex-)asielzoekers. In elk nummer vertelt een van de deelnemers over zijn of haar leven en de rol die New Dutch Connections daarin speelt. Met uw bijdrage kan de ToekomstAcademie onder andere laptops aanschaffen om te gebruiken in de IT-modules.



Mijn naam is Sheima Suleiman Gamis, ik ben 24 jaar oud en kom uit Soedan. In mijn vrije tijd ga ik graag naar de fitness en zo nu en dan winkelen in het winkelcentrum. Ik zou graag model willen worden, dat lijkt mij erg leuk. Ik wil ook graag studeren om in de zorg te kunnen werken. Helpen van mensen lijkt mij heel mooi om te doen. Twee dagen per week volg ik Nederlandse les en ik ben onlangs ook gestart met de

module zorg van het Rode Kruis, waar we een soort EHBO cursus krijgen.

Ik kom al een jaar bij New Dutch Connections. Ik doe mee aan veel verschillende activiteiten, vooral de module kunst en cultuur vind ik erg leuk. Daarom heb ik binnen deze module veel activiteiten gedaan, zoals theaterlessen. Het leuke van NDC vind ik het 'connecten' met mensen. Ik leer zo veel nieuwe mensen kennen, Nederlanders maar ook mensen uit heel veel andere verschillende landen en culturen.

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met Augustinus mee



Ieder van ons verwacht Christus te
ontmoeten in de hemel,
maar heb aandacht voor Christus
die op straat voor uw deur ligt,
heb aandacht voor Christus
die honger heeft en kou lijdt,
die in nood verkeert en vreemdeling is
(Augustinus, preek 25,8 - vertaling door Tars van Bavel)

Ingrid van Neer-Bruggink

Als je echt bent geraakt door de nood van een ander, wil je helpen. Als hulpverlener verlaat je dan je eigen comfortzone zonder te weten hoe deze ontmoeting zal verlopen. Ook de ander die in nood is twijfelt: 'Kan ik die persoon wel vertrouwen?' Voor beiden wordt het een spannende ontmoeting, maar als het goed gaat wel een ontmoeting op basis van gelijkwaardigheid. Als hulpverlener kun je niet boven de ander staan wanneer je denkt aan Christus die op straat ligt. Die ander biedt jou namelijk de kans om iets goeds te doen. 'Grijp die kans' zegt Augustinus. 'Doe zoveel je kunt, doe het met wat je kunt en doe het opgewekt' (preek 58,10 of 259,5). God wil dat je in actie komt, en aan een goede daad beleef je meer plezier dan aan weggijken en doorlopen. Zomaar een ander helpen komt voort uit vriendschap. Ik help je om wie je bent, om wie ik ben samen met jou, om wie we samen zijn in Christus.

Ingrid van Neer-Bruggink is medewerker van het Augustijns Instituut en redactielid bij het Augustijns Forum. Elk nummer bespreekt ze een citaat van Augustinus.

Augustinus een beeldverhaal

Mijn moeder wilde mij
niet meer welkom heten

Totdat ze op een dag een
bijzondere droom had.

In die droom zag ze zichzelf
op een houten meetlat staan.

Er kwam een knappe opgewekte jongeman
naar haar toe die haar blij toelachte.

Maakt u zich geen
zorgen, en kijk goed.
Waar u bent, daar
is hij ook.

Wat is toch de
reden van uw verdriet
en van uw tranen elke
dag opnieuw?

Ik huil omdat
mijn zoon
verloren is.

De eerstvolgende keer dat ik bij haar
langs ga vertelt ze me erover.



Wat uw droom betekent moeder is dat u erop moet vertrouwen dat u ooit nog eens zo ver zal komen als ik al ben.

Maar ze begrijpt me gewoon niet ..



Nee! De droom zei niet: waar hij is, daar zult u ook zijn. Maar: waar u bent, daar is hij ook.



Wilt u alstublieft eens met mijn zoon praten?

Bisschop Ambrosius was zelf als kind bij de Manicheeërs in de leer gedaan...

En dus vraagt ze bisschop Ambrosius om raad.

Hij wil maar niet luisteren en ik ben zo bang.

Alstublieft, praat met hem!

...Hij had niet alleen bijna al hun boeken gelezen, maar ze ook nog overgeschreven...

Laat me met rust! Geloof me, je vergiet zoveel tranen om hem, dat kan niet voor niets zijn.

...en hij was uit zichzelf tot het inzicht gekomen dat hij zich van die sekte los moest maken.*



Nee, laat hem maar even. Hij komt er zelf wel achter dat hij op de verkeerde weg zit.

Wordt vervolgd

Op de koffie met Cornée en Fanny

Chris van Wieren

Foto: Jeroen Jumelet

Fanny: 'Eens in de zoveel tijd koken wij voor de gasten in de boerderij. We doen dat altijd met z'n tweeën, in je eentje is het net te hard werken op de vroege zaterdagochtend.'

Cornée: 'Zijn er eigenlijk vega's vandaag?'

Fanny: 'Nee, maar er is wel pompoen over, of we daar iets lekkers van willen maken.'

Cornée: 'Snijd jij anders ook wat uien terwijl we praten?'

Fanny: 'We beginnen altijd met de viering in de ochtend, daarna is het goed plannen en een beetje improviseren.'

Cornée: 'We maken meestal gerechten die we al eens eerder thuis hebben gemaakt, vaak met ingrediënten die de zusters minder snel zouden gebruiken.'

Fanny: 'Wat moet er eigenlijk als eerste in de oven?'

Cornée: 'De citroentaart past niet helemaal, misschien moeten we die in de oven wat stapelen.'

Fanny: 'Het is fijn om hier lekker bezig te zijn, en de zusters zijn altijd heel dankbaar.'

